

מסכת שבת -- כללים ומושגים

דף

והאמר שמואל כל פטורי דשבת פטור אבל אסור	שבת ג:א
ידו של אדם חשובה לו כד' על ד	שבת ה:א
ורבי היא דאמר כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בין השמשות	שבת ח:ב
אמר רב הלכה ואין מורין כן ורבי ירמיה בר אבא אמר הלכה ומורין	שבת יב:ב
לא יאכל הזב עם הזבה מפני הרגל עבירה	שבת יג:א
רבי יהודה בן בתירא אומר כדי שתאחז האש משני צדדין ואע"פ שאין ראייה לדבר זכר לדבר (יחזקאל טו, ד) את שני קצותיו אכלה האש ותוכו נחר היצלה למלאכה	שבת כ:א
אמר רב אסי א"ר יוחנן כל שהוא כמאכל בן דרוסאי אין בו משום בישולי נכרים	שבת כ:א
תניא חנניא אומר כל שהוא כמאכל בן דרוסאי מותר להשהותו ע"ג כירה ואע"פ שאין גרופה וקטומה	שבת כ:א
וב"ה אומרים יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבידא חד אמר טעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין וטעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דב"ש כנגד פרי החג וטעמא דבית הלל דמעלין בקדש ואין מורדין	שבת כא:ב
אמר רב יהודה אמר רב אסי (אמר רב) אסור להרצות מעות כנגד נר חנוכה כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי וכי נר קדושה יש בה מתקיף לה רב יוסף וכי דם קדושה יש בו דתניא (ויקרא יז, ג) ושפך וכסה במה ששפך יכסה שלא יכסנו ברגל שלא יהו מצות בזויות עליו ה"נ שלא יהו מצות בזויות עליו	שבת כב:א
ת"ש דאמר רבא הדליקה בפנים והוציאה לא עשה כלום אא"ב הדלקה עושה מצוה הדלקה במקומו בעינן משום הכי לא עשה כלום	שבת כב:ב
עשית שהיתה דולקת והולכת כל היום כולו למוצ"ש מכבה ומדליקה אי אמרת בשלמא הדלקה עושה מצוה שפיר	שבת כג:א
דא"ר יהושע בן לוי נשים חייבות בנר חנוכה שאף הן היו באותו הנס	שבת כג:א
בעי רבא נר חנוכה וקידוש היום מהו קידוש היום עדיף דתדיר או דילמא נר חנוכה עדיף משום פרסומי ניסא בתר דאבעיא הדר פשטה נר חנוכה עדיף משום פרסומי ניסא	שבת כג:ב
עשה ולא תעשה ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה	שבת כה:א
אמר רב נחמן מצטמק ויפה לו אסור מצטמק ורע לו מותר כללא דמלתא כל דאית ביה מיחא מצטמק ורע לו	שבת לז:ב
כל מקום שאתה מוצא שנים חלוקין ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חוץ מקולי מטלניות שאף על פי שרבי אליעזר מחמיר ורבי יהושע מיקל ור' עקיבא מכריע אין הלכה כדברי המכריע חדא דרבי עקיבא תלמיד הוא	שבת לט:ב
יד סולדת בו אסור אין יד סולדת בו מותר	שבת מ:ב
במלאכה שאינה צריכה לגופה	שבת מב:א
כל בין השמשות מיגו דאיתקצאי לבין השמשות איתקצאי לכולי יומא	שבת מג:א
שאדם בהול על מתו	שבת מג:ב
מוקצה מחמת מיאוס אית ליה מוקצה מחמת איסור לית ליה	שבת מד:א
הואיל והוקצה למצותו הוקצה לאיסורו	שבת מה:א
א"ר יוחנן הכי והאמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה	שבת מו:א
דבר שאין מתכוין מותר דתניא ר' שמעון אומר גורר אדם כסא מטה וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ כל היכא דכי מיכוין איכא איסורא דאורייתא כי לא מיכוין גזר ר"ש מדרבנן כל היכא דכי מיכוין איכא איסורא דרבנן כי לא מיכוין שרי ר"ש לכתחילה	שבת מו:ב
אלא אמר רבא הנח לנר שמן ופתילה הואיל דנעשה בסיס לדבר האסור א"ר זירא א"ר אסי א"ר יוחנן אמר ר' חנינא אמר רבי רומנוס לי התיר רבי לטלטל מחתה באפרה	שבת מז:א
דתניא אין חייבין אלא על מלאכה שכיוצא בה היתה במשכן הם זרעו ואתם לא תזרעו הם קצרו ואתם לא תקצרו הם העלו את הקרשים מקרקע לעגלה ואתם לא תכניסו מרה"ר לרה"י הם הורידו את הקרשים מעגלה לקרקע ואתם לא תוציאו מרה"י לרה"ר	שבת מט:ב
כל שהוא נאכל כמות שהוא חי אין בו משום בשולי נכרים	שבת נא:א
כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה	שבת נב:ב
אין בין י"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד	שבת ס:ב
אמר רב מתנה אין הלכה כר' אלעזר בר' שמעון פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים	שבת ס:ב

שבת סב:א	וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות
שבת סב:א	וכל מצות עשה שלא הזמן גרמא נשים חייבות
שבת סב:א	ואמר אביי יו"ד של תפילין הלכה למשה מסיני
שבת סג:א	ואמרי לה אביי לרב יוסף מ"ט דר"א דאמר תכשיטין הן לו דכתיב (תהלים מה, ד) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך א"ל רב כהנא למר בריה דרב הונא האי בדברי תורה כתיב א"ל אין מקרא יוצא מידי פשוטו
שבת סד:ב	אמר רב כל שאסרו חכמים לצאת בו לרה"ר אסור לצאת בו לחצר חוץ מכבול ופאה נכרית
שבת סד:ב	אמר רב כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור
שבת סד:ב	אמר ר' אליעזר דתניא ר' אליעזר פוטר בכובלת ובצלוחית של פליטון ר' שמעון בן אלעזר דתניא כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר כל שהוא למטה מן הסבכה יוצאה בו למעלה מן הסבכה אינה יוצאה בו
שבת סז:א	יוצאין בביצת החרגול ובשן שועל ובמסמר מן הצלוב משום רפואה דברי ר"מ וחכמים אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי
שבת סז:א	אביי ורבא דאמרי תרוייהו כל דבר שיש בו משום רפואה אין בו משום דרכי האמורי
שבת סז:ב	כלל גדול אמרו בשבת כל השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב אלא חטאת אחת
שבת סז:ב	היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת
שבת סז:ב	היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל
שבת סח:א	כלל גדול במעשה מאי אבות ומאי תולדות איכא אלא לאו היינו טעמא גדול עונשו של שבת יותר משל שביעית דאילו שבת איתא בין בתלוש בין במחובר ואילו שביעית בתלוש ליתא במחובר איתא וגדול עונשה של שביעית יותר מן המעשר דאילו שביעית איתא בין במאכל אדם בין במאכל בהמה ואילו מעשר במאכל אדם איתא במאכל בהמה ליתא
שבת סח:א	ולבר קפרא דתני כלל גדול במעשה גדול עונשו של מעשר יותר משל פאה דאילו מעשר איתא בתאנה וירק ואילו פאה ליתא בתאנה וירק
שבת סח:א	כלל אמרו בפאה כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ ולקטתו כאחת ומכניסו לקיום חייב בפאה אוכל למעוטי ספיחי סטיס וקוצה ונשמר למעוטי הפקר וגידולו מן הארץ למעוטי כמיהין ופטירות ולקטתו כאחת למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי ירק
שבת סח:א	כלל אמרו במעשר כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ חייב במעשר ואילו לקטתו כאחת ומכניסו לקיום לא תנן
שבת סח:א	היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת
שבת סח:ב	היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל מלאכה ומלאכה
שבת עב:ב	חומר שבת משאר מצות וחומר שאר מצות משבת חומר שבת משאר מצות שהשבת עשה שתיים בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת מה שאין כן בשאר מצות וחומר שאר מצות משבת שבשאר מצות שגג בלא מתכוין חייב מה שאין כן בשבת
שבת עג:ב	ואפילו לרבי יהודה דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה
שבת עה:א	פסיק רישא ולא ימות
שבת עה:ב	רבה ור' זירא דאמרי תרוייהו כל מידי דאית ביה גמר מלאכה חייב משום מכה בפטיש
שבת עה:ב	כל מילתא דשכיחא ולא שכיחא אזול רבנן בתר דשכיחא לקולא שכיחא ושכיחא אזול רבנן בתר דשכיחא לחומרא
שבת עט:ב	הלכה למשה מסיני תפילין על הקלף ומזוזה על דוכסוסטוס
שבת עט:ב	תפילין שבלו וספר תורה שבלה אין עושין מהן מזוזה לפי שאיין מורדין מקדושה חמורה לקדושה קלה
שבת פב:א	חרס כדי ליתן בין פצים לחברו דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר כדי לחתות בו את האור רבי יוסי אומר כדי לקבל בו רביעית אמר רבי מאיר אף על פי שאין ראה לדבר זכר לדבר (ישעיהו ל, יד) לא ימצא במכיתתו חרש לחתות אש מיקוד
שבת צא:א	כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה
שבת צא:א	כל שאינו כשר להצניע ואין מצניעין כמוהו והוכשר לזה והצניעו ובא אחר והוציא נתחייב זה במחשבתו של זה
שבת צד:א	אמר רבא אפילו תימא רבנן ע"כ לא פליגי רבנן עליה דרבי נתן אלא בבהמה חיה ועוף דמשרבטי נפשייהו אבל אדם חי דנושא את עצמו אפילו רבנן מודו
שבת צז:א	דאמור רבנן כל פחות מג' כלבוד דמי אמר ליה לפי שאי אפשר לה לרשות הרבים שתילקט במלקט וברהיטני אי הכי ג' נמי ותו הא דתנן. המשלשל דפנות מלמעלה למטה אם הן גבוהין מן הארץ שלשה טפחים פסולה הא פחות מג' כשרה
שבת צט:א	דק"ל דרך רה"ר שש עשרה אמה

מסכת שבת -- כללים ומושגים

ויקרא כז, לד אלה המצות שאינ הנביא רשאי לחדש דבר מעתה	שבת קד:א
תניא אמר להן רבי אליעזר לחכמים והלא בן סטודא הוציא כשפים ממצרים בסריטה שעל בשרו אמרו לו שוטה היה ואין מביאין ראייה מן השוטים	שבת קד:ב
ר' יהודה דאמר מלאכה שאין צריכה לגופה חייב עליה	שבת קה:ב
אמר שמואל כל פטורי דשבת פטור אבל אסור לבר מהני תלת דפטור ומותר	שבת קז:א
מלאכה שאין צריכה לגופה פטור עליה איכא דמתני לה אהא המפיס מורסא בשבת אם לעשות לה פה חייב אם להוציא ממנה לחה פטור	שבת קז:ב
והלכה למשה מסיני שהתפילין נכרכות בשערן ונתפרות בגידן	שבת קח:א
ממצוא חפצך חפצך אסורין חפצי שמים מותרין	שבת קי:א
כלל אמר רבי יהודה כל קשר שאינו של קיימא אין חייבין עליו	שבת קיג:א
ודבר דבר שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול דבור אסור הרהור מותר	שבת קיג:ב
נעשה בסיס לדבר המותר הכא נעשה בסיס לדבר האסור אלא הכי קאמרי ליה אם מצילין תיק של ספר עם הספר ואע"פ שיש בתוכו מעות לא נטלטל עור אגב בשר מי דמי התם נעשה בסיס לדבר האסור ולדבר המותר	שבת קיז:א
נעשה בסיס לדבר המותר הכא נעשה בסיס לדבר האסור אלא הכי קאמרי ליה אם מצילין תיק של ספר עם הספר ואע"פ שיש בתוכו מעות לא נטלטל עור אגב בשר מי דמי התם נעשה בסיס לדבר האסור ולדבר המותר	שבת קיז:א
קאמר רבי יהושע התם משום דאיכא צער בעלי חיים אבל הכא דליכא צער בעלי חיים לא	שבת קיז:ב
מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות	שבת קכ:ב
מתוך שאדם בהול על ממונו אי שרית ליה אתי לכבווי	שבת קכ:ב
ת"ר נר שעל גבי טבלא מנער את הטבלא והיא נופלת ואם כתבה כתבה אמרי דבי רבי ינאי לא שנו אלא בשוכח אבל במניח נעשה בסיס לדבר האסור	שבת קכ:ב
נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה: אבל קטן שבא לכבות אין שומעין לו מפני ששבתו עליהן	שבת קכא:א
נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה מפני שאין שבתו עליהן אבל קטן שבא לכבות אין שומעין לו מפני ששבתו עליהן	שבת קכא:א
אילימא ר' יהודה הא אמר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה	שבת קכא:ב
אמר רב יהודה קורנס של אגוזין לפצע בו את האגוזין אבל של נפחין לא קסבר דבר שמלאכתו לאיסור אפילו לצורך גופו אסור	שבת קכב:ב
אמר רב נחמן הלכה כר"א בן תדאי למימרא דסבר רב נחמן טלטול מן הצד לא שמיה טלטול	שבת קכג:א
התירו וחזרו והתירו וחזרו והתירו עד שאמרו כל הכלים ניטלין בשבת חוץ מן מסר הגדול ויתד של מחרישה מאי התירו וחזרו והתירו וחזרו והתירו אמר אביי התירו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו וחזרו והתירו דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו וחזרו והתירו דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא	שבת קכג:ב
אין בין יר"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד	שבת קכד:א
אמר רבה לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו שלא לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא	שבת קכד:א
אמר רבה לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו שלא לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא	שבת קכד:א
א"ל רבינא למרימר מר זוטרא מתני לקולא ורב אשי מתני לחומרא הלכתא כמאן א"ל הלכה כמר זוטרא ספק נפשות להקל	שבת קכט:א
רב המנונא דבר שאין בו סכנה אומר לנכרי ועושה	שבת קכט:א
רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מע"ש מביאו בשבת מגולה ובסכנה מכסהו ע"פ עדים ועוד אמר ר"א כורתים עצים לעשות פחמין לעשות (כלי) ברזל (כלל) אמר ר"ע כל מלאכה שאפשר לעשותה מע"ש אינה דוחה את השבת (ומילה) שאי אפשר לעשותה מע"ש דוחה את השבת: גמ' איבעיא להו טעמא דר"א משום חבובי מצוה או דילמא משום חשדא למאי נפקא מינה לאתווי מכוסה ע"פ עדים אי אמרת משום חבובי מצוה מגולה אין מכוסה לא אלא אי אמרת משום חשדא אפי' מכוסה שפיר דמי	שבת קל:א
רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מע"ש מביאו בשבת מגולה ובסכנה מכסהו ע"פ עדים ועוד אמר ר"א כורתים עצים לעשות פחמין לעשות (כלי) ברזל (כלל) אמר ר"ע כל מלאכה שאפשר לעשותה מע"ש אינה דוחה את השבת (ומילה) שאי אפשר לעשותה מע"ש דוחה את השבת: גמ' איבעיא להו טעמא דר"א משום חבובי מצוה או דילמא משום חשדא למאי נפקא מינה לאתווי מכוסה ע"פ עדים אי אמרת משום חבובי מצוה מגולה אין מכוסה לא אלא אי אמרת משום חשדא אפי' מכוסה שפיר דמי	שבת קל:א

	יחיד ורבים הלכה כרבים	שבת קל:ב
	מכשירי מצוה דוחין את השבת שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת	שבת קלא:א
	והתניא אמר לו רבי אלעזר (בן עזריה) עקיבא עצם כשעורה מטמא הלכה ורביעית דם קל וחומר ואין דנין קל וחומר מהלכה	שבת קלב:א
	מ"ט דאתי עשה ודחי לא תעשה	שבת קלב:ב
	ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה	שבת קלא:א
	כלל אמר ר"ע כל מלאכה שאפשר לה לעשותה מע"ש אינה דוחה את השבת שחיטה שאי אפשר לעשותה מע"ש דוחה את השבת	שבת קלא:א
	דאמר ר"ש בן לקיש כל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה אם אתה יכול לקיים שניהם מוטב ואם לאו יבא עשה וידחה לא תעשה דליכא אחר	שבת קלא:א
	ואע"פ שאין ראייה לדבר זכר לדבר שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים	שבת קלד:ב
	ספק בן ז' ספק בן ח' אין מחללין עליו את השבת בן שמונה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו אבל אמו שוחה ומניקתו מפני הסכנה	שבת קלה:א
	שר"א אומר אין מוסיפין בי"ט ואין צ"ל בשבת וחכ"א מוסיפין בשבת ואין צ"ל ביום טוב ר"א סבר לה כרבי יהודה דתניא אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד רבי יהודה מתיר אף מכשירי אוכל נפש אימר דשמעינן ליה לר' יהודה במכשירין שאי אפשר לעשותם מערב יום טוב במכשירין שאפשר לעשותם מערב יו"ט	שבת קלז:ב
	כל המיקל בארץ הלכה כמותו בחו"ל	שבת קלט:א
	הקש שע"ג המטה לא ינענעו בידו אבל מנענעו בגופו ואם היה מאכל בהמה או שהיה עליו כר או סדין מנענעו בידו ש"מ טלטול מן הצד לא שמיה טלטול	שבת קמא:א
	סבירא ליה דאמר חי נושא את עצמו וליבטל כיס לגבי תינוק מי לא תנן את החי במטה פטור	שבת קמא:ב
	הניחא לרבא דאמר דבר שמלאכתו לאיסור בין לצורך גופו בין לצורך מקומו מותר	שבת קמא:ב
	לאביי דאמר דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו מותר לצורך מקומו אסור שפיר	שבת קמא:ב
	אמר רב הונא אמר רב לא שנו אלא בשוכח אבל במניח נעשה בסיס לדבר האסור	שבת קמב:ב
	דכל היכא דאיכא איסורא והיתרא בהיתרא טרחינן באיסורא לא טרחינן	שבת קמב:ב
	אמר רב כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור תנן שוטחן בחמה אבל לא כנגד העם תנאי היא דתניא שוטחן בחמה אבל לא כנגד העם ר"א ור"ש אוסרין	שבת קמז:ב
	והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן ונסתפג אפילו בעשר אלונטיות לא יביאם בידו	שבת קמז:ב
	מוטב שיהו שוגגין ואל יהו מזידין	שבת קמח:ב
	ישעיהו נח, יג ממצוא חפצך ודבר דבר דיבור אסור הרהור מותר רמי ליה רב אחא בר רב הונא לרבא מי אמר ר' יוחנן דיבור אסור הרהור מותר אלמא הרהור לאו כדיבור דמי	שבת קנא:א
	משדכין על התינוקות ליארס בשבת ועל התינוק ללמדו ספר וללמדו אומנות אמר קרא ממצוא חפצך ודבר דבר חפצך אסורים חפצי שמים מותרין	שבת קנא:א
	ממצוא חפצך ודבר דבר דיבור אסור הרהור מותר	שבת קנא:א
	תינוק בן יומו חי מחללין עליו את השבת אמרה תורה חלל עליו שבת אחד כדי שישמור שבתות הרבה דוד מלך ישראל מת אין מחללין עליו כיון שמת אדם בטל מן המצות והיינו דא"ר יוחנן (תהלים פח, ו) במתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצות	שבת קנא:ב
	דתנן בהמה שמתה לא יזיזנה ממקומה ותרגמא זעירי בבהמת קדשים אבל בחולין שפיר דמי ואף רבי יוחנן אמר הלכה כר"ש ומי א"ר יוחנן הכי והא א"ר יוחנן הלכה כסתם משנה	שבת קנז:ב
	וא"ר נחמן אנו אין לנו אלא ב"ש כרבי יהודה וב"ה כר"ש פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר בכל השבת כולה הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת מיאוס ומאי נר ישן וחד אמר במוקצה מחמת מיאוס נמי הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת איסור ומאי ניהו נר שהדליקו בה באותה שבת אבל מוקצה מחמת חסרון כיס אפילו ר"ש מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת חוץ ממסר הגדול ויתד של מחרשה	שבת קנז:א